

Глечик

Валентин Бичко

Сьогодні онуки
Побігли на луки,
Зробили-напнули
З лози собі луки.

Стріляли-вціляли
В піщаного дота,

А стріли летіли
То в тин, то в ворота.

Стріляли у стінку,
Вціляли у бочку,
Аж поки розгепали
Глек на кілочку.

Взяли черепки
В кропиву повкидали.
І йдуть, мов нічого
Не чули й не знали.

Виходить бабуся
У хустці на плечах:
— Ой боже ж мій, боже!
Та де ж це мій глечик?

Гриць каже: — А може,
Розбивсь на невдачу?
— То де ж черепки?
Щось ніде їх не бачу...

Озався тут Петрик:
— Якби ж пошукали...
А може, вони
В кропиву поскакали!

Сміється бабуся

І сердиться зразу:
— Такого ніде я
Не чула ні разу!

Та чула — бувають
На світі онуки,
Що бабу обдурюють,
Башибузуки!

Хай скажуть спасибі,
Що саме — край літа
І та кропива
Вже не дуже сердита.

Хто любить неправду,—
Скажу я з докором,—
Жаркіш кропиви ще
Хай палить їх сором!